

Хвала ти, Русијо лепа!

Објављено петак, 10 July 2015 22:35

Аутор Владимир Димитријевић

Орвеловски покушај Велике Британије, чија је геноцидна прошлост од северноамеричког континента до Индије свима позната, да кроз Уједињене нације провуче своју лаж о Сребреници као декларацију која Србе треба да заувек осуди на статус парија Новог поретка, показала је да је „случај Сребреница” једно од кључних питања Новог сатанистичког поретка, заснованог на лажи глобализма.

У духу инквизиције, где је главни задатак судије био да од оптуженог под тортуром изнуди признање, како би га ослободио само судији знане кривице, ових дана су савремени наследници Торквемаде кренули у **пропаганду чији је циљ коначно утамничење Србије и уништење Републике Српске.**

Али, покушај Империје је пропао. Устала је Русија Лепа, а помогле су Кина, Венецуела, Ангола, сви који се не мире са империјалним гадалуком у међународним односима.

ИСТИНА О СРЕБРЕНИЦИ

Злочинаштво Новог поретка није у томе што се говори о Злочину у Сребреници – јер, злочина је било, и ниједан нормалан Србин се са злочином не мири. Како је говорио патријарх Павле, нама не треба ни мала ни велика Србија заснована на злочину. Али, истина се мора рећи у целини, јер је то једини пут ка „помирењу и суживоту“. Према форензичким извештајима самог Хашког трибунала, како доказује др Љ. Симић, значајан број од око 1923 муслимана ископаних у масовним гробницама везаним за Сребреницу чине припадници 28. дивизије тзв. Армије БиХ, који су као легитиман војни циљ убијени при покушају оружаног пробоја српских линија, док само мањи део ових жртава, не већи од 800 чине убијени заробљеници; **насупротив томе, српске жртве у Подрињу, њих укупно 3287, чинили су углавном цивили, оба пола и свих узраста. Дакле, британска резолуција је, од почетка до краја, лаж, лаж, лаж и само лаж.**

ШТА СЕ ТАМО ДЕШАВАЛО?

У трокњижју Момира Крсмановића о рату у БиХ 1992-1995. јасно се види намера британских сатаниста да покрију стравну стварност својом медијском лажју. Јер, грађански рат је ужас, а не дводимензионална сличица. И све се мора рећи, да би се живело. Почело је наизглед наивно, наизглед безазлено, као у „Твин Пиксу“ Дејвида Линча: споља је све било у реду, титоистички, „братски-јединствено“, али се испод свега тога већ сјајало сечиво нових србосека, и припремали су га они чији су преци 1941. године били „за дом спремни“. Пред нас из Крсмановићеве књиге излазе слике првих добацавања муслимана српским комшијама, постепеног униформисања нових бојовника исламизма, слике збуњености многих Срба који нису веровали да ће оно старо лудило моћи да се понови...

А онда рат, и у рату ужасни злочини, да по ко зна који пут потврде да је људско биће прожето понорним нагонима, и да пакао може да груне у наш свет онда кад му се најмање надамо, и кад смо, као и много пута, успавани утопијским сновима. Комшије постају целати, и све што је саграђено руши се као кула од карата...

И тако то иде:

- сведочење Славке Матић којој су муџахедини Насера Орића убили две ћерке и мужа, уз још 59 њених сународника,

- па Мирка Бабића кога су у логору у Челебићу мучиле две девојке – усташице.

- Сазнајемо како су у том у том истом Челебићу две муслиманке заробљеним Србима вадиле зубе коњским клештима (наравно, здраве зубе),

- па како су Милице Димитријевић орићевци убили двоје деце у наручју док је из Скелана бежала према Бајиној Башти, а њен малолетни син возио ауто.

У трокњижју је и муслиман Абдулах Кахриман који бежи из Горажда међу Србе због терора муџахедина.

Гледамо следбеника Алије Изетбеговића који пуца на комшију с којим је 40 година живео у добрим односима;

- гледамо како Насер Орић спаљује шездесет српских села, убија преко 400 а сакати преко 600 невиних Срба, како муслимани у Горажду разаципају живо српско дете и стављају га на даску, провоцирајући Србе на положају, и тако даље, до пакла и његовог гротла даље...

За то време, Срби успевају да прихвате преко 20 000 хрватских избеглица које муслимани протерују из Витеза и Вареша, да одбране оно што је изгледало неодбрањиво, да одоле нападима Империје удружене са локалним слугама „зелене трансверзале“: књига је пуна и примера **херојске борбе српског народа да остане свој на своме...**

А британски империјални сатанисти су све то хтели да прикрију „резолуцијом о Сребреници“ у којој Срби силују на хиљаде муслиманских дечака и **раде ствари које су баш они и њихови потомци радили америчким и канадским Индијанцима.** Ипак, историја није завршена и слободно човечанство је живо: наша вековна савезница Русија се одлучно супротставила великобританској лажи.

О ВЕКОВНИМ ПОКУШАЈИМА ДА НАС ОДВОЈЕ ОД РУСА

Већ вековима покушавају да нас одвоје од Руса и Русије. Рецимо, један од главних циљева Јернеја Копитара у 19. веку био је управо то, па је он, помажући Вуку Караџићу, имао у виду циљеве који нису били само романтичарско – филолошки. Да ово није пука „теорија завере“, тврди хрватски филолог Марио Грчевић у свом тексту „Јернеј Копитар као стратег Караџићеве књижевнојезичне реформе“, објављеном у часопису „Филологија“ број 53 (Загреб, 2009).

Ево шта он каже:

„Јернеј је Копитар у сурадњи с аустријским редарством (службом унутрашњих послова, нап. В.Д.) одлучио српски књижевни језик реформирати тако да му наметне хрватски књижевнојезички тип као нову основицу. Тиме је хтио прекинути српске културно политичке везе са Русијом и православне Србе везати за католичке Хрвате/.../ Српскохрватским књижевнојезичним уједињењем Копитар је канио потакнути настанак нове српске нације која би добрим дијелом била католичка, прозападно оријентирана и привржена Аустрији. Преко ње би се ширио аустријски утицај према истоку“.

То не кажу српски „теоретичари завере“, то каже хрватски филолог.

И касније се све чинило да се Срби одвоје од Русије – сетимо се само 1948, и Голог отока, који је, на први поглед, био плод борбе против Стаљина, али чији је циљ био утемељење русофобије у Титославији као мере и провере домаћег „социјализма са људским ликом“.

И данас су на власти они који нас воде у НАТО под изговором да нас воде у ЕУ.

Па ипак...

Ипак, Русија, која нам, у доба свог пада под Јељцином, није могла помоћи (јер, није могла да помогне ни себи), сада, када су хтели да нас осуде на доживотну робију резолуцијом о Сребреници, помаже да останемо и опстанемо овде где нас је Бог одредио да живимо и дајемо плодове у историји.

СЕТИМО СЕ ВЛАДИКЕ НИКОЛАЈА

Зато се и данас морамо сетити речи Светог владике Николаја из дела „Србски народ као Теодул“:

“Карађорђе није имао у свом плану ову и овакву Југославију какву су створили његови крунисани потомци, него хетерију (друштво, заједницу) православних народа на Балкану. За ту идеју и тај план свој, Карађорђе је мученички пострадао. Но његова идеја, онда одбачена, сада долази на дневни ред. После свих перипетија и свих лутања Срби се морају вратити на идеју свога великог Вожда: Савез свих православних народа на Балкану с наслоним на православну Русију. И то све не ради царства земаљског него небеског, не ради славе и величине државне него ради служења Христу Богу. Теодулија једноверних народа био би смисао и програм те историје./.../Свака велика и спасоносна идеја остварује се споро и трудно, и то обично на мучеништву и крви својих зачетника. Хришћанство је изашло на светлост дана и признато тек после триста година. Карађорђева идеја о савезу слободних народа Балкана запечаћена је Вождовом крвљу у Радовању и чекала је своје остварење до сада ето 120. година. Но, то је идеја велика и спасоносна, те ће се с божјим благословом и остварити, ако је сви Балканци прихвате. А прихватиће је, ако је најпре Срби прихвате, срцем и душом и разумом.

Неће је пак србски народ прихватити, ако буде ишао за поквареним и антихришћанским духом своје партизанске и неозбиљне интелигенције.

Прихватиће је пак, ако буде пошао за духом онога свог великог и светог генија сељачког, за духом Црнога Ђорђа из Тополе. Видећемо“.

Још једном – хвала Ти, Русијо Лепа!

Владимир Димитријевић